



РІВНИЙ СВИЩИК

ЗОЛОТІ ЯБЛУКА

Французька
народна казка

художник Я.Віщитський



Жив собі король з красунею донькою, такою гарною, мов ясне сонечко, тільки непокірною і вередливою, як і всі королівські доньки.



Коли минув дівчині двадцять один рік, надумав король видати її заміж. Але хто не сватався до принцеси — ніхто їй не подобався. Батько ж наполягав на своєму. І тоді принцеса надумала одну хитрість: її нареченим стане той, хто виконає усе, що вона загадає.



У призначений день з'їхалися в королівський замок з усіх кінців землі багаті женихи. Але собою вони були не вельми гожі. Сміх та й годі.



А в юрбі, що зібралася на видовисько, стояв один пригожий хлопець. То був простий собі пастух, і попав він у королівський палац зовсім випадково.



Вирушив він рано-вранці з дому і стрів на дорозі стареньку бабусю з великою в'язкою хмизу. Важко було бідолашній таку ношу нести, от і взяв він у неї ту в'язку та й до самого дому провів стареньку.



На згадку подарувала бабуся хлопцеві свищик, звичайний дерев'яний свищик.

— Ось тобі за добрість моя нагорода. Коли з тобою що станеться, тільки свисни, і до тебе миттю мої помічники придуть.



От іде пастух дорогою, а його обганяють карети позолочені, панство ошатне та й простий люд. І всі кудись поспішають. Надумав пастух разом з усіма піти—так і потрапив до королівського палацу.



**Зібралися женихи в залі. Принцеса принесла в кошику золоті яблука і кинула їм одне.
— Хто піймає, той буде нареченим! — каже.**



Отож кинула вона золоте яблуко, а женихи хто куди порозбігалися, видно, злякалися, що вдарить. Всі сміються, а найдужче — молодий пастух. Дуже сподобався йому принцесин жарт.



Кинула королівська донька друге яблуко. Тепер женихи почали ловити його. Але й цього не впіймали.



Та ось вона втретє кинула золоте яблуко. Женихи заметушилися, загаялись, а пастух (спритний був хлопець) хап!—і піймав яблуко.



—Оце, ваша величність, мій наречений!—каже принцеса батькові.
Недарма ж вона примхлива була. Але такого вже король
не сподівався.



І придумав він для нареченого ще три випробування.
—Є у мене в зайчатнику сто зайців. Завтра поженеш їх у поле пасти, ввечері всіх додому приженеш.



Рано-вранці випустили зайців у поле, а вони й порозбігалися хто куди. Ну як їх зібрати?



Згадав пастух про дерев'яний свисток. Засвистів—і з усіх боків позбіглися до нього зайці. Рівно сто!



**Здивувався король і звелів своїй доньці йти в поле до пастуха.
— Роби що хочеш, тільки умов його продати тобі хоч одного зайця.**



Перевдяглася принцеса простою селянкою і побігла в поле. Дуже їй цікаво було, хто кого перехитрить: вона пастуха чи він П. — Чи не продаси бідній дівчині зайця? — спитала вона пастуха.



**А хлопець зразу догадався, що це принцеса.
— Не продаються зайці. Але заслужити одного ти можеш.
Посидь зі мною на травичці, поцілуй мене!**



Розгнівалася принцеса, та що вдієш — сіла поруч з пастухом, побалакала. Потім, зажмурившись, поцілувала парубка, а він посадив її у кошик зайця.



Коли ж підійшла принцеса до замку, засвистів пастух у свищик, заець вискочив з кошика і втік.



Розлютився король і вирішив сам у поле їхати. Перевдягся в селянський одяг і верхи на віслюку приїхав до пастуха. А той упізнав і короля.

— Продай зайця, пастуше!

— Мої зайці не продаються. Але заслужити одного ти можеш. Поцілуй тричі свого віслюка — от і матимеш зайця.



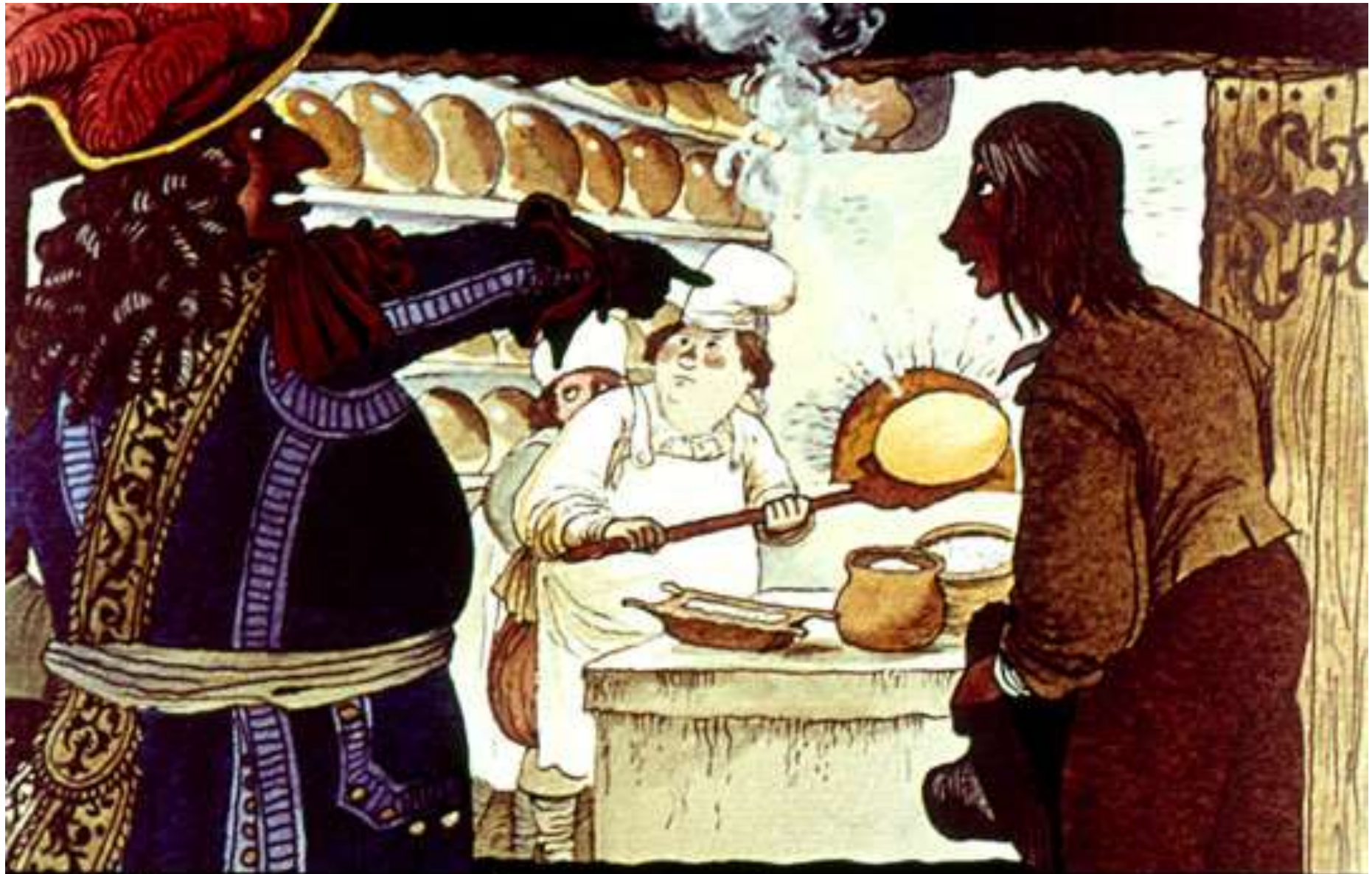
Довелося королеві цілувати віслюка. Але й цього разу заець втік, а король пошився в дурні. Єдина втіха, що, може, не впізнав його пастух.



**На другий день король придумав пастухові нове діло.
— Коли настане темна ніч, спустишся у підвал, там засипано
в одну купу сто мірок гороху і сто мірок сочевиці. До ранку
перебереш їх і складеш на дві рівні купи.**



Коли спочіло, хлопець спустився у підвал і посвистів у свій свищик. І враз поналазили з усіх щілинок мурашки, та жуки, та комашки і, поки пастух спокійно собі спав, як і належить людям, перебрали горох і сочевицю, розділили на дві рівні купи.



**Розсердився король і дав пастухові трете, останнє завдання.
— Пиди в мою королівську пекарню і поїж увесь хліб, усі булки
й тістечка! Щоб уранці там нічого не було!**



Засвистів пастух у свій чарівний свищик — понабігали пацюки та миші з усього королівства і хутко впоралися з хлібом та булками. Сміявся б король на голодний шлунок, якби йому до сміху було!



—Що ж, усі мої завдання ти виконав, можеш брати принцесу.
Але наостаннє зроби мені невеличку послугу—наповни оцей мішок
брехнею. Наповниш — і принцеса твоя!



Надумав пастух до брехні трохи правди додати і каже:
— Ваша величність, ви спочатку звеліли мені зайців пасти.
Пасу я. І приходить до мене принцеса, перевдягнена селянкою.
Попросив я її поцілувати мене. І принцеса виконала мое прохання,
як я ваше.
— Брехня! — заволав король.
— Брехня то й брехня, — погодився пастух. — Півмішка, значить,
уже є.



Потім додав ще трохи правди:
— А після принцеси приїхав до мене сам король у селянській одежі і тричі...
— Досить, досить! Мішок повен! — закричав король.
— А якщо повен і принцеса не перечить, то настала пора весілля відгуляти.



Принцеса не перечила. І незабаром відгуляли пишне весілля.



Редактор
Б. Мінківська

Укрінохроніка, Київ-133, Щорса, 18
Міністерство культури УРСР
№ 4228 1991 р. Ціна 30 коп.